

1.

Pljus-pljus-pljus, skakućem po lokvama, a ljudi me zaobilaze, gospoda i gospođe, i jamačno misle: o, bože, kakva slatka djevojčica skače po lokvicama, a ja im se smiješim, i oni meni također, usprkos tome što imam dvadeset godina i sjedim kod kuće u kolicima, a njih vidim kroz prozorsko staklo, ali nema veze, jer skakati se po lokvama može posvuda, čak i kod kuće, u kolicima, i kad imamo dvadeset godina, to valjda svi znaju.

Ubrzo mi to dosadi, stoga se okrećem od tih mlaka i promatram što se još zbiva na svijetu, u dvorištu između zgrada. Na vlažnom se zidu kao i obično stvorio tamni trag u obliku uha, gospođa Józefina s koraljnom ogrlicom oko vrata pali cigaretu na prozoru i otresa pepeo u staklenku, a na uglu gospodin Sašestice češka svog kudravog psa.

Tata kaže:

– Princezo, tvoj te ponizni sluga želi izvijestiti da je doručak poslužen. Bi li Princeza bila milostiva pojesti ga ili se sluga mora vratiti i jesti nasamo? Jer sluga je jaaako gladan! – I pritom me ujede za vrat kao zmija.

Obično mi od tih šala krenu sline, stoga me tata briše, a zatim donosi i stavlja ispred mene tanjur te stanemo jesti. Na meniju je žuti sir s kruhom, senf i rotkvica, čiji mi komadić ispadne iz usta tijekom jela – nema veze.

Zovem se Anastazija Łabendowicz, imam dvadeset godina, stariju sestru, još starijeg tatu, rabljeni iPhone pet, vlastitu fotografiju s planinarenja u okviru, posebno prilagođeno računalo, mnoštvo knjiga, stripova i dvadeset kestenova koje mi tata donosi svake jeseni otkako sam na ovom svijetu.

Moj omiljeni dio tijela je kosa. Boje kao da je netko pomiješao maslac od kikirikija s mlijekom. Duga je, gotovo do pojasa. Lucija zna plesti kečke, obične ili riblju kost, i kad svrati raščješljava te moje, kako ih sama zove, kablove, a potom ih isplete nanovo, lije-

po i kako treba. Pritom mi priča o svakojakim stvarima, koje ionako već znam.

Na drugom su mjestu oči. Velike i dojmljive. Tata kaže da ga je strah puštati ljude u stan jer će se masovno u mene pozaljubljavati, a on više nema gdje zakopati sve one koji su se dosad u mene zacopali, a poslije ih je morao zatući jer sam samo njegova. Ujutro su te oči plave, danju zelenije, a uvečer opet plave, osim u kupaonici ispod žarulje – tad su bog te pitaj kakve.

Nisam previsoka, sitna sam, svijetle sam puti i mislim da sam zgođušna. Rodila sam se s cerebraInom paralizom, ali nema veze, jer sam zahvaljujući tome lijepa i posebna, tako kaže tata, a tata je uvijek u pravu, čak i kad pomalo nije, na primjer kad predviđa rezultat nekog meča i promaši, čak je i tad u pravu.

Prelazim u salon. Ovdje prozori gledaju na ulicu Krucza, gdje se neprestano odvijaju različite utrke. Volim katkad za nekog navijati, premda zapravo u tim utrkama ionako nitko ne pobjeđuje, nisam čak

ni sigurna zašto se svi oni utrkuju – možda jednostavno iz gušta. Sve mi je tu toliko poznato kao da je moje, prozor i prozorska daska, pješački prijelaz, tri stabla, prodavaonica živežnih namirnica i komadićak kavane, jer cijelu nažalost ne vidim, osim ako se jako nagnem, ali tad bi mi Lucija morala pomoći, i semafori iznad raskršća, i onaj golub koji je upravo sletio na prozorsku dasku, i on mi je poznat i moj. Nožice mu grebu po prozorskoj dasci kad tako gledam kroz prozore, golub je sivkasto-purpurno-siv i ne vidi me, samo naginje glavicu i također promatra ulicu.

Svi nekamo jure ili idu ili kao da žure, samo to čine tako da se ne vidi da žure, a neki dečko na biciklu zastaje i popravlja torbu na ramenu, visok je i mršav i ima kratku kosu i šarenu tetovažu na vratu – razmišljam hoće li me možda pogledati, ali ne čini to, nastavlja kad se crveno svjetlo opet pretvori u zeleno. Golub je odletio, možda sam ga preplašila, ali nema veze, doći će opet, ako ne taj, onda neki drugi – ja se ionako odavde ne mičem.

Lucija već sigurno sjedi u autobusu, možda je čak već i sišla i hoda vlažnim pločnikom, kao i obično

malko pogrbljena, možda skreće u Molièreovu ulicu i sreće poznanike, možda čak s nekim zapali cigaretu, što će mi zatajiti. Brzo će se presvući i ući u dvoranu za probe, gdje su ogledala, osjeća se miris drveta i čuje se zujanje neonke, poput kukca uhvaćenog u staklenku.

Svaki je njezin dan posve isti, samo ima drugo ime, ne kao kod mene, jer ja uvijek mogu računati na nešto zanimljivo, što će se dogoditi ili u dvorištu ili na ulici, ili u nekom od mojih drugih života, i ponekad čak suosjećam s Lucijom jer ona ima samo onaj svoj jedan.

Šuš-šuš-šuš, radi tata, točnije, metla u njegovim rukama, dok mete pored mene, iza mene i opet pored mene. Često to čini, jer puno toga gubim i mrvim i razbacujem, premda se silno, silno trudim to ne činiti.

– Maločas je ovdje bio golub, ali već je odletio, sivkasto-purpurno-siv.

– Je li ti prijalo? Samo ta rotkvice...

– Golub! Zar ne razumiješ? Tata, golub!

– Znam da ne voliš kad metem. Još malo i gotov sam.

Uzdišem razočarana jer to uvijek izgleda isto, ali stalno pokušavam, stalno mislim da će se jednom promijeniti, da će početi slušati ono što govorim, a ne ono što mu se čini da govorim, ali već sam neko vrijeme na ovom svijetu i ponešto znam, stoga se bojim da su muškarci generalno iznimno tvrdoglavi.

To je uostalom prilično tužno: da želiš učiniti jedno, a činiš drugo. Primjerice, da želiš reći: „Ja stvarno volim rotkvicu“, a frkneš kroz zube, poprskavši si hlače slinom. Želiš ustati – a ne ustaješ. I tako cijeli dan.

Nasreću, postoji netko tko može vidjeti onkraj tog frktanja i slinjenja, onkraj tog tuljenja, iza kojeg se nalazim ja, cijela. Sjećam se kad se to prvi put dogodilo. Bilo je to davno, imala sam vjerojatno pet, a ona petnaest godina, i čula sam kako više tati koji je bio u sobi:

– Ona kaže da ne voli taj džemper koji je dobila za rođendan!

Tata je prišao, odnosno dojurio, i pogledao prvo nju, pa mene, pa opet nju.

– Što?

– Pa kaže da ne voli taj džemper.

Tata je svukao s mene džemper – koji stvarno nisam voljela – a ja sam, zaboravivši posve na taj džemper i uopće na sve džempere svijeta, poželjela baciti se Luciji oko vrata i izljubiti je cijelu od očiju do stopala.

Otad Lucija radi kao prevoditeljica s mojeg jezika na poljski i znam da je tata isprva bio na to ljubomoran, jer je on želio biti onaj poseban, jedini čovjek na svijetu koji razumije što govorim, ali nažalost ne mogu svi biti posebni, jer bi to bilo besmisleno.

Obično se dakako uspijevamo sporazumjeti, uglavnom grljenjem, pogledima i mojim *joystickom*, kojim pokazujem slova na zaslonu, ali ne onako kao da ja nešto kažem, a on mi odgovori, i ja na to odgovorim.

Lucija je već sigurno u dvorani za probe i zacijelo zuri u ogledalo. Kosa joj je kraća od moje, često je nosi svezanu nekim gumicama i ukosnicama, ne nosi šminku, katkad se samo neprimjetno sredi.

Svaki dan dolazi prije ostalih. Odmotava zelenu vrpču, stavlja je pod prste i priteže, a pritom pomiče stopalo naprijed i u stranu. Vinilna je podstava hla-

dna i gruba, i kruta, i prekrivena blijedim tragovima svih onih stvari čiji su mi nazivi odavno poznati: *fou-etté, entrechat, pas assemblé* itd. U kutu je klavir kao golema pritajena zvijer.

Ogledala prekrivaju dva zida, od poda do stropa, i kamo god da se pogleda, tamo je ona; mnoštvo četvornih metara moje sestre. Vani po ulicama hodaju ljudi koji mijenjaju hobije i misli i stavove kao gume, sa zimskih na ljetne i obrnuto, danas su ovakvi, sutra onakvi, i ukrug čekaju da se nešto u njihovim životima dogodi, a ona, Lucija Łabendowicz, radi ono isto što je radila i jučer, prije tjedan dana, lani, i što će raditi sutra, za dvije, za pet godina.

Možda upravo stoji uz šipku i ponavlja *plié*, spušta se sve niže, drži Ravnaleđa! i Koljenapremavan!, a potom pravi ostale vježbe koje zna napamet i koje znam i ja. Za sat vremena čut će glasove ostalih plesača, prolazit će dugačkim hodnikom i konačno će se otvoriti bijela vrata nasred zida bez ogledala, ući će Vitalij, Monika, Yoko, Robert i Elvira, a potom drugi, dvorana će se početi puniti i više neće pripadati samo Luciji, odjeknut će njome glasovi, smijeh, uzdasi, pljeskanje dlanova. Sljedeće torbe odložene uza zid, poznata lica i stopala. Yoko će se sigurno kao i obično privinuti uz Luciju, nakratko, sleđa, jer to

katkad čini, što je fantastično, ne znam sviđa li se Luciji, ali meni sigurno.

Tijekom sata moja će se sestra usredotočiti na ono što govori pedagoginja Kownacka i izvodit će pokrete mrvicu prije ostalih. Stajat će tako da je Kownacka uvijek vidi, i u svaku će figuru unijeti onoliko sebe koliko može, kao da to nije sat, pa čak ni proba, nego nastup na pozornici, jer je Lucija uvijek takva: misli da se uvijek mora truditi, da je uvijek svi promatraju, da je uvijek na pozornici.

Potom ručamo: tata i ja. Mrkva s umakom, krumpirima, kotletom, sve što u toj kombinaciji obožavam. Za desert su dvije tablete za opuštanje mišića i čokoladni keks, okrugao i mekan.

Zatim se vraćam u svoju sobu; miriši po gradu, vani je danas malo hladnije, osim toga okupan je suncem. Uz zid zdesna nalazi se moj pomični krevet, na kojem se Lucija nakon napornog treninga voli katkad igrati, gore-dolje, gore-dolje. Krevet mi je prekriven omiljenom crvenom dekom s resama na dvije kraće strane, zovem je Stefan, ali nemam pojma zašto.